

Derimod nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl om, at den juridiske Domstol, som eventuelt skulde dømme — nu er Spørgsmaalet jo endnu egentlig slet ikke af juridisk Karakter —, vilde, det kan man sige med Sikkerhed, fælde den samme Dom, hvad enten det nublej: Skyldig eller: Ikke skyldig, i København, i Køge og i Havdrup. Det tror jeg, man kan sige næsten paa Forhaand.

Naar Forholdet er dette, og hvis man i øvrigt er enig med mig i denne Betragtning, forekommer det mig, at det skulde gøre os meget betænkelige ved ikke ogsaa paa dette Punkt at lade Understrømmen komme meget tæt op til Overfladen, inden vi vedtage dette Forslag. Og, oprigtigt talt, naar man dog alligevel ikke føler sig forpligtet til ved en Retsreform at gennemføre samtlige de Bestemmelser, som findes i Grundloven med Hensyn til Retsreformen, ved jeg ikke, hvorfor man netop ubetinget skulde gennemføre Nævningerne, medens man dog mener, at man kan lade andre Ting foreløbig blive liggende. Jeg synes, man skulde tage Nævningerne med blandt de Ting, man foreløbig lader ligge. Lad os tage Nævningerne ud af hele Reformen, og saa hurtigst muligt faa gennemført Resten! Der er ikke Tvivl om, at det vil kunne naas, og jeg ved ikke, hvorfor man stejlt skal stille sig paa Gennemførelsen af denne meget tvivlsomme Foranstaltning. Kunde man komme dertil, at Nævningerne bleve udtagne af Reformen, vilde jo selvfølgelig dermed Spørgsmaalet om Kaldelsen af Nævninger, et Stridsspørgsmaal, som jeg ikke ser, hvorledes man kan komme ud over, falde bort.

Det ærede Medlem, som nylig talte, omtalte uforskyldt Varetægtsarrest og gjorde nogle Bemærkninger om, at de Bestemmelser, som derom findes i Lovforslaget, som det her foreligger, kunde medføre, at vi fik nogle mærkelige Medborgere gaaende omkring iblandt os, Mennesker, som ikke kunde faa Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest, fordi der dog havde været en grundet Mistanke imod dem, selv om Retten ikke kunde fælde Dom over dem, men maatte frikende dem. Jeg maa gøre opmærksom paa, at det er noget ikke ukendt; ogsaa nu har man nogle Medborgere af den Art, som gaa omkring iblandt os paa en mærkelig Maade. Det hænder jo nemlig jævnligt, at Højesteret f. Eks. frikender en Mand, men paalægger ham Sagens Omkostninger, og det Tilfælde vil jo vedblivende kunne indtræde. Vi kende ganske sikkert

alle saadanne Tilfælde (Afbrydelse). Ja, der er et æret Medlem, som ryster paa Hovedet, men det kendes virkelig, jeg kender adskillige Tilfælde deraf. Da kan man ogsaa sige, at det er en noget mærkelig Mand, der gaar omkring iblandt os, man har ikke dømt ham, men man har heller ikke fuldstændig kunnet frikende ham. Men naar det er ønsket i den højtærede Justitsministers Forslag, at ved Afgørelsen om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest skulde Nævningerne have Medindflydelse og Medindflydelse ikke alene ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt de paagældende skulde have en saadan Erstatning, men tillige Indflydelse paa hvor meget de skulde have, saa gaar man langt ud over den Opgave, som det kan være naturligt for en Nævningeinstitution at have, hvis man i det hele taget ønsker den gennemført.

Som jeg tillod mig at sige i Begyndelsen af det, jeg har tilladt mig at fremføre her, ønske vi i allerhøjeste Grad en Retsreform, der kan bøde paa de nuværende Forholds Brøst, men vi ønske den ikke større, end at Omfanget bliver saaledes, at Retssikkerheden med Sikkerhed forøges, og vi have intet imod at se bort fra alle juridiske Teorier om denne Ting, naar blot vi kunne komme dertil. Med disse Ord skal jeg slutte mine Udtalelser; jeg haaber, at det skal lykkes her, lykkes ved en noget større Imødekommen fra den højtærede Justitsminister end den, der aabenbarede sig i hans første Tale, at komme til en Gennemførelse af denne Sag.

Alfred Christensen: Den, der i en Aarrække har arbejdet paa Gennemførelsen af en Retsreform og arbejdet med en god Villie og efter bedste Evne og har lagt et ikke ubetydeligt Arbejde deri, kan kun med en vis Vemod se paa det af Justitsministeren i Landstinget fremsatte beklippede Forslag og med endnu større Vemod se paa, hvorledes det er blevet forringet ved Behandlingen i Landstinget. Det er en Tanke, som jeg ikke kan tilbageholde og ikke vil lade være med at udtale her. Det er jo saa betegnende, naar man skal tale om Sagen, saaledes som den foreligger nu, at saa er der ingen af os — ikke en Gang Regeringspartiets Ordfører og knap og nap nok den højtærede Justitsminister —, der taler om de store Fremskridt, som vi ville naa ved denne Retsplejereform, men alle tale de mere eller mindre direkte om alle de Mangler, om alt det Tilbageskridt fra Folketingets op-